

Muhterem müminler Melek; erkeklik ve dişilik özelliği olmayan, yemeyen, içmeyen, evlenmeyen, doğmayan, doğurmayan, normal gözle görülmeyen, Allah'ın emirlerine itaat eden yaratıklardır. Arap dili uzmanlarına ve bazı İslâm âlimlerine göre "Melek", Arapça bir kelime olup, "Elûk" veya "Elûke" kökünden gelir. Elûk, "götüren", elûke ise "haber götüren" manâsıdır. Çoğulu "melâike" gelir. Ancak "melek" kelimesinin, Arapça'da bazan, hem tekil, hem çoğul manasında cins ismi olarak kullanıldığı da görülür. Bu kelimenin kökü sayılan "elk", aslında, "risalet" yani "elçilik"; melekde, "elçi" demektir. Kelime önce, mef'al vezninde "melek" idi. Sonra hemze "lâm" harfinden sonraya alınarak "melek" olmuş; daha sonra hemze de kaldırılarak "melek" haline getirilmiştir. Bu gibi değişikliklere Arapça'da çokça rastlanır. Müfessir İbn Hayyâm ve dilcilerden Rağib el-İsfahânî, melek kelimesinin, "kuvvet ve iktidar sahibi" anlamına gelen "melk" veya "mülk" kökünden türetildiği görüşündedirler. Dolayısıyla melek kelimesi lügat bakımından; haberci, elçi, kuvvet ve iktidar sahibi, tedbir ve tasarruf manalarına gelmektedir. İslâm dininde ise; melek denince, akla önce, peygamberlere gönderilen ilâhî elçiler; sonra, insanlar ve kâinat üzerinde Allah (c.c.) namına tasarrufta bulunan ve O'nun emirlerini ve verdiği vazifeleri aynen yerine getiren kudret sahibi manevî varlıklar gelmektedir. Ehliünnet âlimlerinin Kitap ve Sünnete dayanan ortak görüşleri şöyedir: Melekler; Allahuteâlâ'ya ibadet ve taatle meşgul olan ruhanî, nuranî, lâtif varlıklardır. Allah'ın kendilerine verdiği her emri derhal ve aynen yerine getirirler ve asla itaatsizlik etmezler

(مَلَئِكَةٌغِلاَظٌشِدَادٌلاَيَعْصُونَاللهَمَآاَمَرَهُمْ Tahrîm, 66/6) Melekler, "emanet" sıfatıyla muttasıftırlar. Kur'ân-ı Kerim'in birçok ayetlerinde meleklerin, kâinattaki bütün varlıklar gibi bağımsız olarak yaratılan, fakat insanlara ve diğer canlı ve maddî yaratıklara mahsus olan yeme, içme, uyuma ve evlenme gibi sıfatlardan; erkeklik ve dişilik gibi cinsiyetten ve her çeşit günah işlemekten uzak, daima Allah'ı tenzih ve tesbih eden nuranî lâtif varlıklar olduğu bildirilmiştir. Bu özellikleri sebebiyle, Cenab-ı Hak tarafından kendilerine verilen her türlü işleri yapmaya, en kısa zamanda en uzak yerlere süratle gitmeye, diledikleri şekil ve surette görülmeye muktedir olan, Hak Teâla'nın mükerrem kulları, şerefli ve kutsal yaratıklarıdır. Nitekim Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyrulur:

لاَيَسْبِقُونَهُبِالْقَوْلِوَهُمْبِاَمْرِهِيَعْمَلُونَ

"Belki onlar, Allah'ın şerefli kullarıdır. Onlar Allah'ın sözünden önce söz söylemezler ve O'nun emrettiklerini (hemen) yaparlar." (Enbiya, 21/26-27);
غِلاَظٌ
شِدَادٌ لاَ
يَعْصُونَ
اللهَ مَآ
اَمَرَهُمْ "Onlar,
Allah'ın emirlerine (isyan edip) karşı gelmezler ve emrolundukları şeyleri (aynen) yaparlar."
(Tahrim 66/6); وَلَهُ
مَنْ فِى
السَّمَوَات
16; وَاْلاَرْضِ
وَمَنْ
عِنْدَهُ لاَ
يَسْتَكْبِر
15;ونَ عَنْ
عِبَادَتِهِ
وَلاَ
يَسْتَحْسِر
15;ونَ
يُسَبِّحُون
14; اللَّيْلَ
وَالنَّهَار
14; لاَ
يَفْتُرُونَ
"Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. O'nun katındakiler O'na ibadet etmekte (asla)
kibir göstermezler ve (asla) yorulmazlar. Gece ve gündüz durmadan
(yorulmadan) O'nu tesbih (ve takdis) ederler." (Enbiya, 21/19-20). Ayrıca Peygamber (s.a.s),
Cibril (a.s)'i insanlardan biri (Ashab'dan Dihyetül-Kelbî) suretinde
gördüğünü meşhur Cibril hadisinde beyan etmiştir. (Buhârî,
İman, 1; Müslim, İman, 1). Muhterem müminler Bu ayetlerden ve onları açıklayıp
manaca destekleyen pek çok sahih hadislerden, her Müslümanın melekler
hakkında, şu özelliklere inanması gerekmektedir: 1. Melekler, Allahuteâlâ'nın
yarattığı kullarıdır. Öyle ise onlar, Hak Teâlâ'nın -haşa- kızları, çocukları
olmadıkları gibi, asla düşmanları da değildir (Putperest Arap müşriklerin ve eski din
mensuplarının melekler hakkındaki sapık inançları hayalî olup batıldır). 2. Melekler,
Allah'ın emirlerine harfiyen bağlıdırlar. O'na asla karşı gelmez ve isyan etmezler, herhangi bir
yasağını çıgnemezler, günah işlemezler. Çünkü "İsmet" ve
"Emanet" sıfatlarıyla muttasıftırlar. Bütün meleklerin ortak özelliği;
 بِحَمْدِ
رَبِّهِمْ
وَيُؤْمِنُو
06;َ بِهِ
وَيَسْتَغْف
16;رُونَ
لِلَّذِينَ
اَمَنُوا daima Allah'a hamd ve
senada bulunmak, O'nu itaat ve ibadetle, tesbih etmektir (el-Enbiyaâ, 21/26-27);

el-Müm;in, 40/7). 3. Kur'ân'a ve Süm;nnet'e melekler, gözle görülmeyen, nurdan (ışıktan) yaratılmış olmalarına rağmen, Cenab-ı Hak onlara, gerektiğinde diledikleri kesif cisimler ve insan şekline girerek görümde göcünü bağışlamıştır. (M. Said Ramazan el-Butî, Kübrâl-Yakîniyyât el-Kevniyye, s. 271-278; A. A. Aydın İslâm İnançları, I, 402-403). Meleklerle İman, Her Müslümana Farzdır: Meleklerin mana ve hakikatı, cinsleri, sıfat ve özellikleri hakkında ehliünnet alimlerinin Kur'ân-ı Kerim ve Peygamberimiz (s.a.s)'in sahih hadislerine dayanan (ve yukarda açkılanan) ortak görüşleri, her Müslümanın inanması gereken melek anlayışını ortaya koymaktadır. Vasıfları ve görevleri Kur'ân-ı Kerim'in pek çok âyetlerinde tafsilî olarak anlatılan meleklere iman etmek, İslâm'da iman esaslarından biridir. Bu inanç, İslâm dininin inanç sistemi arasında çok önemli bir yer işgal eder. Çünkü melekler; Rab Teâla'nın insanlara bir lütfu ve keremi sayılan "peygamberlik müessesesi"nin temeli olan Allah'ın "ilâhî vahyini", görülmeyen gayb âleminden, insanlara, onlar arasından seçilen peygamberlere indiren "Allah'ın ilâhî elçileri"dir. Melekler, yaratılan bu âlemin, göklerde ve yeryüzünde nizam ve intizamını sağlayan Allah'ın ruhanî yaratıkları, insanları koruyan, onlara hayrı ve iyiliği ilham eden, yaptıkları işleri yazan şerefli kâtipler, nuranî yüce varlıklardır. Bu esasa göre, vahye ve peygamberliğe, hatta ahirete ve gaybiyyât denilen "ahiret ahvali"ne, cennet ve cehenneme inanmak, ancak meleklere iman etmekle mümkün olur. O halde peygamberlere ve onlara indirilen semavî kitaplara inanmadan önce, onlara peygamberliği getiren, vahyi ve kitapları indiren "meleklerin varlığına" kesin olarak inanmak lâzımdır. Bu bakımdan, "meleklere iman", "peygamberlere iman" demektir. Melekleri inkâr ise, peygamberliği de inkâr sayılır. İşte bu sebeptendir ki, meleklere iman; "iman esasları" arasında "Allah (c.c)'a iman"dansonra yer almıştır. Nitekim Kur'ân-ı Kerim'de; Allah'a imandan sonra meleklerine, daha sonra kitaplarına ve peygamberlerine iman etmek emredilmiştir: Bakara Sûresi'nde, اَمَنَالرَّسُولُبِمَآاُنْزِلَاِلَيْهِمِنْرَبِّهِوَالْمُؤْمِنُونَك.ُلٌّاَمَنَبِاللهِوَمَل,ئِكَتِهِوَكُتُبِهِوَرُسُلِهِ "Peygamber, Rabbinden kendisine indirilene (Kur'an'a) inandı, mü'minler de inandılar. Her biri Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine inandı..." (2/285) buyrulur. Esasen diğer iman esaslarına (ahirete, kaza ve kadere) iman etmek de, her şeyden önce Allahu teâlâya, sonra O'nun meleklerine inanmakla mümkün olur. Bu bakımdan meleklere iman, Kur'an da, Allah'a imandan hemen sonra zikrolunmuştur. Bu konuda Resulullah (s.a.s)'den Hz. Ömer (r.a)'ın rivayet ettiği meşhur hadiste, Peygamberimiz (s.a.s), vahiy meleği Cibril (a.s) ile konuşmuş, kendisine "iman nedir" diye sorduğunda Resulullah (s.a.s),

şöyle cevap vermiştir: 1571;1606;1618;
1578;1615;1572;1618;1605;1616;1606;1614;
1576;1616;1575;1604;1604;1617;1607;1616;
1608;1614;1605;1614;1614;1574;1616;1603;1614;1578;1616;1607;
1616; 1608;1614;1603;1615;1578;1615;1576;1616;1607;1616;
1608;1614;1585;1615;1587;1615;1604;1607;1616;
1608;1614;1575;1604;1610;1614;1608;1618;1605;1616;
1575;1582;1616;1585;1616;1548;
1608;1614;1578;1615;1572;1605;1606;1614;
1576;1575;1604;1618;1602;1614;1583;1614;1585;1616;
1582;1610;1618;1585;1616;1607;1616;
1608;1614;1588;1614;1585;1617;1616;1607; "İman; Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, hayriyle şerriyle kadere inanmaktır."
(Müslim, İman 1; ayrıca Buharî, Ebu Davud, Tirmizî ve Nesaî de benzerlerini rivayet etmişlerdir). Kur'ân-ı Kerim de meleklerden, onların vasıflarından yaptıkları çeşitli vazifelerden, Allah katındaki yüksek derecelerinden süz eden pekçok âyet vardır. Allah kelâmı olan Kur'an'ın her verdiği haber haklı ve gerçeğin kesin ifadesidir. Peygamberler ise, masumdurlar. İsmet, sıdk, tebliğ ve emanet sıfatları ile muttasıf olduklarından, asla yalan süylemezler. O halde Müslümanlar, Kur'ân ayetleri ve sahih hadislerle kesin olarak sâbit olan, bütün geçmiş peygamberlerin ve semavî dinlerin varlıklarında ittifak ettikleri meleklerle iman etmekle mükelleftirler. Bu sebeple, şer'an (Kitap ve Sünnet ile) sabit olan melekleri inkâr etmek, küfrü gerektirir. İnkâr edeni iman ve İslâm dairesinden çıkarır. Kur'ân-ı Kerim'in beyanına göre melekleri, şu üç büyük grupta toplamak mümkündür: A) "İliyyûn, Mukarrebûn" diye anılan melekler. Bunlar, daima Allahuteâlâ'yı tenzih ve tehlil ile, O'na ibadet ve taatla meşguldürler. Muhabbetullah (Allah sevgisi) ile istiğrak halindedirler. B) "Müdebbirât" diye bilinen melekler olup, bu kâinatın nizam ve intizamını temin etmekle görevlidirler. Allahuteâlâ'nın yerlerde ve göklerde irade ve kudretinin tecellisine aracılık ederler. C) Her şeyden ünce, Peygamberlere vahyi ilâhîyi ulaştırmakla görevli olan ilahî elçilerdir. Bunlar genellikle bütün insanların ruhî halleri ve tekâmülleri ile meşguldürler. İnsanlarla ilgili çeşitli görevleri vardır. Gerçek şudur ki; bütün meleklerin ne gibi görevleri olduğunu tafsilâtıyla bilmemize imkân yoktur. Ancak Kur'ân-ı Kerim, meleklerin bazı görevlerini ve her göreve göre onlara verilen melek ismini haber vermiştir. Onlara, bildirildiği isim ve vasıflarıyla inanmak gereklidir. Çünkü bu görev ve isimler kesinlik ifade eden dinî nasslarla sabit olmuştur. Genellikle insanların ruhî tekâmülleri, dünya ve ahiret hayatları ile ilgili olan meleklerin, Kur'an ayetleri ve Peygamberimiz (asv)'in sahih hadisleri ile beyan olunan görevleri ve her birinin isimleri ana hatlarıyla şüylece üzetlenebilir: 1. Melekler, Allah'tan vahiy getiren ilâhî, elçilerdir. Meleklerin insanlarla ilgili en büyük ve en ünemli görevleri; onları hidayete sevkeden, iki cihanda saadet ve selâmete ulaştıran ilâhî vahyi peygamberlere tebliğ etmek, Allah'ın kelâmını, emir ve hükümlerini, mümtaz kulları olan peygamberlerine ulaştırmaktır. Meleklerin başta gelen bu görevleri, bir çok Kur'an ayetleri ile sabittir. Allah (c.c) şüyle buyuruyor:
1575;1614;1604;1618;1581;1614;1605;1618;1583;1615;
1604;1616;1604;1617;1614;1607;1616;

فَاطِرِ
السَّمَوَاتِوَاْلاَرْضِجَاعِلِالْمَلَئِكَةِرُسُلاًاُولِىاَجْنِحَةٍمَثْنَىوَثُلاَثَوَرُبَاعَيَزِيدُفِىالْخَلْقِمَايَشَآءُاِنَّاللهَعَلَىكُلِّشَىْءٍقَدِيرٌ& "Gökleri ve yeri yaratan, melekleri ikiye, üccedil;er, dörder kanatlı "elçiler" yapan Allah'a hamdolsun. Allah dilediğine dilediğini (peygamberlikle) artırır. Şüphesiz Allah herşeye kadirdir." (Fatır, 35/1). Bu ayette Allah (c.c), yüce zatı ile peygamberleri arasında risaletini ve ilâhî vahyi onlara tebliğ eden "melekler" yarattığını bildiriyor. Kanat tabiri; ruhlar âleminde, meleklerin kudretini ve Allah'ın ilâhî emirlerini süratle yerine getirdiklerini beyan eden mecazî bir ifadedir. Başka bir ayette de şöyle buyurur.
يُنَزِّلُالْمَلَئِكَةَبِالرُّوحِمِنْاَمْرِهِعَلَىمَنْيَشَاءُمِنْعِبَادِهِاَنْاَنْذِرُوااَنَّهُلاَاِلَهَاِلاَّاَنَافَاتَّقُونِ& "Allah, kullarından dilediğine kendi emrinden bir ruh (vahiy) ile "melekleri" indirerek şöyle der: (insanları) uyarın ki; benden başka (tapılacak) ilâh yoktur. Benden korkun." (Nahl, 16/2). Ayetten anlaşıldığına göre Allahuteâlâ, ilâhî vahyini vahiy melekleri vasıtasıyla, dilediği seçkin kulları olan peygamberlerine indirir. Onlar insanlara, Allah'ın birliğini, ibadete ve korkulmaya lâyık tek mabud olduğunu bildirirler. Ayette vahiy, ruha benzetilmiştir. Ç ünkü ruh, nasıl cesedin dirilmesine sebep olursa; vahiy de insanları ve milletleri dirilten bir ruh gibidir. Bu iki ayette vahiy meleklerinden bahsedilmekte ise de, Kur'ân-ı Kerime göre Hz. Muhammed (s.a.s)'e vahyi getiren meleğin ismi Cebrail'dir. Bu kelime bazı âlimlerin görüşlerine göre, "Allah'a hizmet eden" manasına olup, Arapçası "Cibril"dir. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

قُلْ مَنْ
كَانَ
عَدُوّاً
لِجِبْرِيلَ
فَاِنَّهُ
نَزَّلَهُ
عَلَى
قَلْبِكَ
بِاِذْنِ
اللهِ
مُصَدِّقًا
لِمَا بَيْنَ
يَدَيْهِ
وَهُدًى
وَبُشْرَى
لِلْمُؤْمِنِينَ "Deki: Kim Cibrile düşmansa, bilsin ki, o, Kur'an'ı Allah'ın izniyle
-kendinden öncekileri tasdik edici ve müminlere yol gösterici ve müjdeci
olarak- senin kalbine indirmiştir." (Bakara, 2/97). Cibril Kur'an'da "Ruhu'l-Emin" ve
"Ruhul-Kudüs" olarak da geçer:
وَاِنَّهُ
لَتَنْزِيلُ
رَبِّ
الْعَالَمِينَ "Şüpheşiz ki Kur'an, âlemlerin Rabbinin indirdiği (bir kitap) tır.
نَزَلَ بِهِ
الرُّوحُ
اْلاَمِينُ Onu
"Ruhu'l-Emin" (Cebrail) senin kalbine, uyarılardan olman için indirmiştir." (Şuarâ;
26/192-193), Hz. Muhammed (s.a.s)'den önceki peygamberlere de vahyin aynı yolla
indirildiği bildirilmiştir اِنَّآ
اَوْحَيْنَآ
اِلَيْكَ
كَمَآ
اَوْحَيْنَآ
اِلَى نُوحٍ
وَالنَّبِيِّينَ مِنْ
بَعْدِهِ “Ey peygamber! Biz
Nuh’a ve ondan sonraki bütün peygamberlere vahyettiğimiz gibi, sana da
vahyettik.” (Nisâ; 4/163). Cebrail (a.s)'a "Vahiy meleği" ve "Namusu Ekber" de denir.
Dört büyük melekten biri olarak, "Rasul" diye de anılır. O, Vahiy meleklerinin başı
ve resulüdür. En büyük ve en şerefli melektir. 2. Meleklerin önemli
vazifelerinden biri de; Allah'ın sevgili kulları olan peygamberlerini destekleyerek onlara kuvvet
vermek, karşılaştıkları güççlikleri kolaylaştırmak ve
üzüntüllü anlarında onları teselli etmektir. Bu yardım ve manevî
destek, hemen her peygamber için daima görülmüştür. Bunun
örnekleri çok olup, pekçok Kur'an ayetleriyle sabittir. Bu konuda, diğer

peygamberler arasında Hz. İsa'acirc; (a.s)'ın ismi ¸ok ge¸er.
Çnkü İsa'acirc; peygamber ve annesi Hz. Meryem, Yahudilerin ciddi
hücumlarına ve ¸irkin iftiralara maruz kalmıştır. Kur'acirc;n-ı Kerim'de
ü ¸erde (Bakara, 2/87, 253 ve Nisacirc; 4/110), Hz. İsa (as)'a; Ruhul-Kudüs,
yani Cebrail (a.s) tarafından kuvvet verildiği bildirilmiştir. Bir ayette şöyle buyrulur:
وَاَتَيْنَا
عِيسَى ابْنَ
مَرْيَمَ
الْبَيِّنَا
78;ِ
وَاَيَّدْنَ
75;هُ بِرُوحِ
الْقُدُسِ "...Meryem oğlu İsa'ya
apa¸ık deliller verdik, onu Ruhul-Kudüs ile destekledik." (Bakara 2/ 253).
اِنَّ اللهَ
وَمَلَئِكَت
14;هُ
يُصَلُّونَ
عَلَى
النَّبِىِّ
يَآاَيُّهَا
الَّذِينَ
اَمَنُوا
صَلُّوا
عَلَيْهِ
وَسَلِّمُوا
تَسْلِيمًا Melekler,
Peygamber (s.a.s) Efendimiz i¸in, daima salâvat getirirler (Ahzab, 33/56). 3. Melekler,
peygamberlerle beraber olan, onların yolunda yürüyen imanları kuvvetli ger¸ek
müminlere ve salih kullara da kuvvet vererek destek olurlar. Müminlere darlık
zamanlarında (özellikle, Allah yolunda savaşırken saf tutarak) yardım ederler ve
müjdeler verirler. Kur'acirc;n-ı Kerim'de: اِنَّ
الَّذِينَ
قَالُوا
رَبُّنَا
اللهُ ثُمَّ
اسْتَقَامُو
75; تَتَنَزَّلُ
عَلَيْهِمُ
الْمَلَئِكَ
77;ُ اَلاَّ
تَخَافُوا
وَلاَ
تَحْزَنُوا
وَاَبْشِرُو
75;
بِالْجَنَّة
16; الَّتِى

كُنْتُمْ
تُوعَدُونَ "Rabbimiz Allah'tır deyip dosdoğru yolda yürüyenlerin üzerlerine (müjdeci) melekler iner. Onlara: Korkmayın, mahzun da olmayın, size vadedilen cennetle sevinin.
نَحْنُ
اَوْلِيَآؤُكُمْ فِى
الْحَيَوةِ
الدُّنْيَا
وَفِى
اْلاَخِرَةِ
وَلَكُمْ
فِيهَا مَا
تَشْتَهِى
اَنْفُسُكُمْوَلَكُمْ
فِيهَا مَا
تَدَّعُونَ Sizin dünya hayatında da, ahirette de dostlarınız Biziz." (Fussilet, 41/30-31) buyrulur. Meleklerin, müminlere inişı, onların dünyada hayrı ve doğru olanı kalplerine ilham etmeleri şeklinde olabileceği gibi; onları huzurlu kılmak, Allah'ın kendilerine vadettiği cennetle müjdelemek şeklinde de olabilir. Bu gruptaki yardımcı melekler, müminlere dünya ve ahirette dost ve arkadaş olduklarını söyleyerek, sıkıntılı hallerinde onları teselli ederler. Nitekim Hak Teâlâ, Peygamber (s.a.s)'e ve beraberindeki Ashâb-ı Kirama, kâfirlerle Allah yolunda savaşırken onlara yardım eden ve müminleri düşmanlarına muzaffer kılan melekler gönderdiğini bildirir. Bu konuda Cenab-ı Hak şöyle buyuruyor:
اِذْ
تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ
فَاسْتَجَابَلَكُمْ
اَنِّى
مُمِدُّكُمْ
بِاَلْفٍ
مِنَ
الْمَلَئِكَةِ
مُرْدِفِينَ
"Hani siz Rabbinizden imdat (yardım) istemiştiniz. O da; "Ben size birbiri ardından gelen bin meleklerle imdat ediyorum" diye duanızı kabul etmişti." (Enfâl, 8/9-). Diğer bir ayette;
اِذْ تَقُولُ
لِلْمُؤْمِنِينَ اَلَنْ
يَكْفِيَكُمْاَنْ
يُمِدَّكُمْ
رَبُّكُمْ
بِثَلاَثَةِ

اَلاَفٍ مِنَ
الْمَلَئِكَ
77;ِ
مُنْزَلِينَ
"Rabbinizin, indirdiği üçbin melekle yardım etmesi yetmez mi?" (Âl-i İmran,
3/123); Başka bir ayette beşbin melek indirildiği (3/124); bir diğerinde, "Kuvvetli rüzgâr
ve göremediğiniz askerler gönderdik" (Ahzâb 33/9) buyurulur. Nitekim
Müslümanların, kâfirlerle yaptıkları üç savaşı da Allah'ın izni ve
meleklerin yardımı ile kazandıkları tarihen sabittir. 4. Meleklerin bir vazifesi de; insanların ruhen
yükselmelerine yardım etmek ve onları, iyi, güzel ve hayırlı işlere yüneltmektir.
İnsanlar, ancak meleklerin indirdiği ilâhî vahiy ve telkin ettikleri ilâhî ilham ile
ruhî hayatın ne olduğunu arılayabilir ve ruhî melekelerini geliştirecek ruhen
yükselebilirler. Melekler, müminlere manevî kuvvet vererek ruhen yükselme
düşüncesinin dünyada yerleşmesini sağlarlar. Meleklerin müminler, hatta
kâfirler için dua etmeleri, bütün insanları ruhen yükselme yoluna
sokmak içindir. Müminleri Allah'ın izniyle hidayete sevk ederek onları aydınlığa
çıkarmaları, hep bu ruhî yükselmeyi sağlamak içindir. Meleklerin
insanlarla ilgili olan bu görevleri; onların ruhen yükselmelerine yardım etmek,
böylece onları ruhî olgunluğa eriştirmek gayesi taşır. Genel olarak her türlü
iyi, güzel ve hayırlı işler, bu ilham meleklerinin iyi telkinleri ve bizi o işlere
yönlendirmelerinin sonucudur. 5. Bu gruptaki meleklerin diğer bir görevi de;
bütün insanların hidayetleri ve doğru yolu bulmaları için duada ve şefaatta
bulunmalarıdır. Şefaat, hüküm gününde günahkârlar hesabına
Allah'a yalvarmaktır. Bu dua ve şefat; "Rahmeti her şeyi kuşatan Allahuteâlâ'nın
iradesiyle bütün insanlar için ise de; meleklerin yalnız müminlere mahsus
olan duaları daha kuvvetlidir. Nitekim Hak Teâlâ;
اَلَّذِينَ
يَحْمِلُونَ
الْعَرْشَ
وَمَنْ
حَوْلَهُ
يُسَبِّحُون
14; بِحَمْدِ
رَبِّهِمْ
وَيُؤْمِنُو
06;َ بِهِ
وَيَسْتَغْف
16;رُونَ
لِلَّذِينَ
اَمَنُوا
رَبَّنَا
وَسِعْتَ
كُلَّ شَىْءٍ
رَحْمَةً
وَعِلْمًا
فَاغْفِرْ
لِلَّذِينَ
تَابُوا

وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَوَقِهِمْعَذَابَالْجَحِيمِ "Arşı yüklenen ve çevresinde bulunanlar, Rablerini överek O'nu tesbih ederler, O'na inanmışlar. Müminler için: "Rabbimiz, rahmetin ve ilmin her şeyi (kavramış ve) kuşatmıştır. Tevbe edip Senin yoluna uyanları bağışla, onları cehennem azabından koru" diye (dua eder ve) bağışlanma dilerler... " (Mümin, 40/7-9) buyurmuştur. Peygamberler ve Peygamberimiz (s.a.s) için meleklerin duası ise, onları övmek ve salâtüselâm getirmektir اِنَّاللهَوَمَلَئِكَتَهُيُصَلُّونَعَل.َىالنَّبِىِّيَآاَيُّهَاالَّذِينَاَمَنُواصَلُّواعَل.َيْهِوَسَلِّمُواتَسْلِيمًا&#nbsp;(Ahâb, 33/56). Meleklerin şefaâtından şöyle söz edilir:وَكَمْ مِنْمَلَكٍ فِىالسَّمَوَاتِلاَ تُغْنِىشَفَاعَتُهُمْ شَيْئًااِلاَّ مِنْبَع.ْدِ اَنْيَأْذَنَاللهُ لِمَنْيَشَآءُوَيَرْضَى "Göklerde nice melekler vardır ki, şefaâtları hiç bir fayda vermez. Ancak, Allah'ın dilediği ve razı (hoşnut) olduğu kimseler hakkında O'nun izniyle (meleklerin şefaati) fayda verir." (Necm, 53/26).

[islam ve Hayat.Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)